

Åsa Larsson

Zonnestorm

Vertaald door Jasper Popma

Ambo|Anthos
Amsterdam

Van Åsa Larsson verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Midzomernacht
Het zwarte pad
Tot de woede is geluwd
De tweede zonde
De zonden van onze vaders

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Eerste druk 2004
Zevende druk 2022

Deze uitgave kwam mede tot stand dankzij
een subsidie van het Swedish Institute.

ISBN 978 90 263 5796 1

© 2003 Åsa Larsson

© 2004 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Jasper Popma, verbonden aan het Scandinavisch

Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Solstorm*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonnier

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Blend Images (vrouw); Strahil Dimitrov /
Shutterstock (landschap)

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

ALS VIKTOR STRANDGÅRD STERFT, IS DAT IN FEITE NIET DE EERSTE keer. Hij ligt op zijn rug in de Kristalkerk en kijkt door de enorme dakramen naar buiten. Het is alsof er tussen hem en de donkere winterhemel boven hem niets bestaat.

Dichterbij dan dit kun je niet komen, denkt hij. Als je ter kerke bent gegaan op de berg aan het einde van de wereld, dan is de hemel zo dichtbij dat je je hand haast kunt uitstrekken om hem aan te raken.

Het noorderlicht slingert zich buiten als een draak door de nacht. Sterren en planeten moeten voor hem uitwijken, het wonderlijke monster van schitterend licht, dat zich zonder haast een weg baant door het hemelgewelf.

Viktor Strandgård volgt zijn tocht met zijn blik.

Ik vraag me af of hij zingt, denkt hij. Als een eenzame walvis in zee.

En alsof zijn gedachte hem bereikt, blijft het licht een seconde stilstaan, onderbreekt zijn onverstoorbare reis. Aanschouwt Viktor Strandgård met koude winterogen. Want hij is werkelijk prachtig als een icoon, zoals hij daar ligt. Het donkere bloed als een aureool rond zijn lange, blonde engelenhaar. Nu voelt hij zijn benen niet meer. Hij wordt doezelig. Hij heeft geen pijn.

Merkwaardig genoeg is het zijn vorige dood waar hij aan denkt, terwijl hij daar in het oog van de draak ligt te kijken. Die keer fietste hij midden in de nawinter de lange helling af naar de kruising tussen de Adolf Hedinsvägen en de Lundbohmsvägen. Vrolijk en bekeerd, met zijn gitaar op zijn rug. Hij herinnert zich hoe het fiets wiel hulpeloos over het ijs gleed toen hij vertwijfeld probeerde te remmen. Hoe hij haar van rechts zag aankomen, de vrouw in de rode Fiat Uno. Hoe ze elkaar aankeken, in de ogen van de ander het besef: nu gebeurt het, dit is de ijzige glijbaan naar de dood.

Met dat beeld op zijn netvlies sterft Viktor Strandgård voor de tweede maal in zijn leven. Stappen komen naderbij, maar hij hoort ze niet. Zijn ogen hoeven niet nogmaals het glanzende mes te zien. Als een schil blijft zijn lichaam op de kerkvloer liggen, terwijl het doorboord wordt. Keer op keer. En onaangedaan hervat de draak zijn tocht door het hemelgewelf.

Maandag 17 februari

REBECCA MARTINSSON WERD WAKKER VAN HAAR EIGEN HEVIGE ademhaling, toen de onrust haar lichaam greep. Ze opende haar ogen in de duisternis. Precies op de trede tussen dromen en waken kreeg ze de sterke gewaarwording dat er iemand in het appartement was. Ze lag stil te luisteren, maar het enige wat ze kon horen was het geluid van haar eigen hart dat in haar borst stampte als een geschrokken haas. Haar vingers tastten naar de wekker op het nachtkastje en vonden het lichtknopje. Kwart voor vier. Ze was vier uur geleden naar bed gegaan en dit was de tweede keer dat ze wakker werd.

Het is mijn werk, dacht ze. Ik werk te veel. Daarom hollen mijn gedachten 's nachts rond als een knarsend hamstermolentje.

Haar hoofd en nek deden zeer. Ze had haar kaken waarschijnlijk op elkaar geklemd in haar slaap. Ze kon net zo goed opstaan. Ze trok het dekbed om zich heen en liep de keuken in. Haar voeten vonden de weg zonder dat ze de lampen aan hoefde doen. Ze zette het koffieapparaat en de radio aan. Het nachtelijk pauzesignaal werd steeds opnieuw herhaald, als een toonloos gebed uit luidsprekers, terwijl het water door het koffiezetapparaat liep en zij een douche nam.

Haar lange haar moest maar op eigen kracht drogen. Ze dronk koffie en kleedde zich tegelijkertijd aan. In het weekend had ze de kleren voor deze week gestreken en in de kleerkast opgehangen. Het was maandag vandaag. Op de hanger voor maandag hingen een ivoorwitte blouse en een marineblauw mantelpakje van Marella. Ze snuffelde aan de kousen van gisteren, ze konden ermee door. Ze lubberden een beetje bij haar enkels, maar als ze ze oprekte en in haar schoenen onder haar voeten vouwde, dan was dat niet te zien. Ze moest haar schoenen vandaag maar niet uittrappen. Het deed haar niets, met ondergoed en kousen kon je je bezighouden als je reden had te geloven dat iemand je zou zien als je uitkleedde. Haar ondergoed was verschoten en grauw.

Een uur later zat ze op kantoor achter de computer. De tekst stroomde als een bergbeek van haar hoofd, naar haar armen en vloeiende uit haar vingers die over het toetsenbord vlogen. Haar gemoed mocht rusten tijdens het werk. Het onbehagen van eerder die ochtend leek weggeblazen.

Het is merkwaardig, dacht ze. Ik zucht en steun in koor met de andere jonge juristen dat het werk me ongelukkig maakt. Maar ik voel me vredig als ik werk. Bijna vreugdevol. Pas als ik niet werk, bekruipt de onrust me.

Het licht van de straatverlichting drong met moeite de grote ramen met tralies binnen. Je kon de afzonderlijke auto's nog onderscheiden in het geluidsbeeld van buiten, maar het geluid van de straat zou snel veranderen in één dof verkeersgeruis. Rebecka leunde achterover in haar bureaustoel en gaf het printcommando. In de verduisterde gang ontwaakte de printer en ging aan de slag met de eerste bestelling van de dag. Daarna sloeg de deur van de receptie dicht. Ze zuchtte terwijl ze op de klok keek. Tien voor zes. Het was afgelopen met de eenzaamheid.

Het was niet te horen wie er was binnengekomen. De zachte vloerbedekking op de gang dempte alle stappen, maar na een tijdje werd de deur naar haar kamer geopend.

‘Mag ik je storen?’

Het was Maria Taube. Ze duwde de deur open met haar heup, terwijl ze met een kop koffie in elke hand haar evenwicht probeerde te bewaren. Onder haar rechterarm hield ze Rebecka's printje geklemd.

Beide vrouwen werkten als kersverse advocaat met specialisatie belastingrecht op het advocatenbureau Meijer & Ditzinger. Het kantoor bevond zich op de bovenste verdieping van een mooi pand van rond de eeuwwisseling aan de Birger Jarlsgatan. In de gang lagen pseudo-antieke Perzische tapijten en her en der stonden degelijke banken en fauteuils met aangenaam verouderd leer. Alles ademde ervaring, invloed, geld en competentie. Het was een kantoor dat zijn cliënten met het juiste mensel van geborgenheid en eerbied vervulde.

‘Als ik dood ben, zal ik zo moe zijn dat ik hoop dat er geen leven bestaat na dit leven,’ zei Maria, terwijl ze een koffiebeker op Rebecka's bureau zette. ‘Maar dat geldt natuurlijk niet voor jou, Maggie Thatcher. Hoe laat was je hier vanmorgen? Of ben je sowieso niet thuis geweest?’

Ze hadden zondagavond allebei op kantoor zitten werken. Maria was als eerste naar huis gegaan.

‘Ik ben er net,’ loog Rebecka en ze nam haar printje van Maria aan.

Maria plofte neer in de bezoekersfauteuil, trapte haar veel te dure leren schoenen uit en trok haar benen op.

‘Wat een weer,’ zei ze.

Rebecka keek verbaasd uit het raam. Een koude regen kletterde tegen het glas. Dat was haar nog niet opgevallen. Ze kon zich niet herinneren of het had geregend toen ze naar haar werk ging. Ze kon zich zelfs niet

herinneren of ze die ochtend was komen lopen of de metro had genomen. Haar blik bleef haken alsof ze gehypnotiseerd was door het water dat tegen de ruit roffelde en naar beneden stroomde.

Winter in Stockholm, dacht ze. Het is niet zo vreemd dat je je bewustzijn uitschakelt als je buitenshuis bent. Thuis is dat anders. Met die typisch blauwe schemering midden in de winter, en knerpende sneeuw. Of de nawinter. Als je langs de rivier van grootmoeders huis in Kurra-vaara naar het vakantiehuisje in Jiekajärvi hebt gelanglauft en uitrust op de eerste sneeuwrijke plek van het jaar die zich onder een den heeft gevormd. De bast van de boom gloeit als koper in de zon. De sneeuw zucht van vermoeidheid als hij door de warmte ineenzakt. Koffie, sinaasappels en boterhammen in je rugzak.

Maria's stem drong bij haar naar binnen. De gedachte spartelde en trachtte te ontkomen, maar ze vermande zich en keek op naar de gefronste wenkbrauwen van haar collega.

'Hallo! Ik vroeg of je het nieuws wilde horen.'

'Ja hoor.'

Rebecka leunde achterover in haar stoel en strekte haar hand uit naar de radio op de vensterbank.

Jesus, wat is ze mager, dacht Maria terwijl ze de borstkas van haar collega zag die onder haar jasje zichtbaar was. Op die ribben kun je Vader Jacob spelen.

Rebecka zette de radio harder en beide vrouwen hielden hun koffiekop tussen hun handen en bogen hun hoofden als in gebed.

Maria knipperde met haar ogen. Het gaf een schrijnend gevoel. Vandaag moest ze hoe dan ook klaar komen met het hoger beroep dat ze in de Stenmanzaak had aangetekend tegen de districtsbank. Måns zou haar vermoorden als ze hem om meer tijd vroeg. In haar middenrif stak een brandend gevoel op. Tot aan de lunch geen koffie meer. Hier zat ze dan als een prinsesje in een toren, dag en nacht, avond en weekend op dit prachtige kantoor met al die beroerde eerbiedwaardige tradities die de pot op konden, met al die verlopen compagnons die dwars door haar blouse heen keken, terwijl het leven daarbuiten domweg voorbijging. Ze wist niet of ze wilde janken of in opstand wilde komen, maar het enige wat ze opbracht was zichzelf naar huis slepen, naar de televisie, om vervolgens in katzwijn te vallen bij de angstdempende flikkering.

'Het is zes uur, dit is het nieuws. Een bekende religieuze leider van voor in de dertig is vanmorgen vroeg vermoord aangetroffen in de Kristalkerk in Kiruna. De politie van Kiruna heeft nog geen inlichtingen willen geven over de moord, maar vanmorgen is bekendgemaakt dat er nog geen verdach-

te is aangehouden en dat het moordwapen niet is gevonden. Steeds meer gemeenten voldoen niet aan hun wettelijke verplichtingen die voortvloeiën uit de wet op sociale voorzieningen, aldus een nieuw onderzoek van...

Rebecka draaide haar stoel zo ongecontroleerd rond, dat haar hand tegen de vensterbank sloeg. Ze zette de radio met een klap uit en morste op hetzelfde moment koffie op haar schoot.

‘Viktor,’ riep ze. ‘Het kan niemand anders zijn.’

Maria keek haar verbaasd aan.

‘Viktor Strandgård? De Paradijsjongen? Kende je hem?’

Rebecka wrong zich los uit Maria’s blik. Uiteindelijk vestigden haar ogen zich op de koffievlek in haar rok. Haar gezicht blanco en gesloten. Haar lippen dun en op elkaar geperst.

‘Ik wist natuurlijk wie hij was. Maar ik ben al jaren niet meer in Kiruna geweest. Ik ken er niemand meer.’

Maria stond op uit de fauteuil, liep naar Rebecka toe en wrikte het koffiekopje los uit de stijve vingers van haar collega.

‘Als je zegt dat je hem niet kent, dan is dat wat mij betreft prima, lieverd, maar je valt binnen dertig seconden flauw. Je gezicht is helemaal wit. Buig je voorover en houd je hoofd tussen je knieën.’

Rebecka gehoorzaamde als een schoolkind. Maria liep naar het toilet om papier te halen om Rebecka’s rok te ontdoen van de koffievlekken. Toen ze terugkwam, zat Rebecka achterovergeleund in haar stoel.

‘Gaat het?’ vroeg Maria.

‘Jawel,’ antwoordde Rebecka afwezig en ze keek hulpeloos toe hoe Maria zich met vochtig papier op de rok van haar mantelpakje stortte. ‘Ik kende hem,’ zei ze vervolgens.

‘Mmm. Daar was geen leugendetector voor nodig,’ zei Maria, zonder op te kijken van de koffievlek. ‘Ben je verdrietig?’

‘Verdrietig? Ik weet het niet. Nee, misschien bang.’

‘Bang?’

Maria staakte haar fanatieke gepoets.

‘Waarvoor dan?’

‘Ik weet het niet. Dat iemand...’

Maar voordat Rebecka haar zin kon afmaken, barstte de telefoon los in een fel gerinkel. Er ging een schok door haar heen, ze staaarde naar het apparaat, maar nam de hoorn niet op. Toen hij drie keer was overgegaan, nam Maria op. Ze legde haar hand over de hoorn, zodat de persoon aan de andere kant van de lijn haar niet kon horen en fluisterde:

‘Het is voor jou en aan het taaltje te horen moet het wel iemand uit Kiruna zijn.’

TOEN DE TELEFOON BIJ POLITIE-INSPECTEUR ANNA-MARIA MELLA ging, was ze al wakker. De wintermaan vulde de kamer met sterk, wit licht. Op de muur tekenden zich blauwe beelden af van de verwrongen lichamen van de dwergberken voor het raam. Voordat de telefoon eenmaal was overgegaan had ze de hoorn opgepakt.

‘Met Sven-Erik, was je al wakker?’

‘Ja, maar ik lig in bed. Wat is er?’

Ze hoorde Robert zuchten en keek naar hem vanuit haar ooghoeken. Was hij wakker geworden? Nee, zijn ademhaling werd weer regelmatig en zwaar. Mooi zo.

‘Verdacht sterfgeval in de Kristalkerk,’ zei Sven-Erik.

‘Nou en? Ik heb sinds afgelopen vrijdag bureaudienst, ben je dat vergeten?’

‘Ik weet het.’ Sven-Eriks stem klonk gekweld. ‘Maar verdomme Anna-Maria, dit is iets anders. Je kunt toch wel even komen kijken. De technische recherche is bijna klaar, dan kunnen we naar binnen. Viktor Strandgård ligt hierbinnen en het is er gewoonweg een slachtplaats. We hebben niet meer dan een uur voordat al die rottige tv-zenders ter plaatse zijn met camera’s en de hele mikmak, wat ik je brom.’

‘Ik ben er over twintig minuten.’

Dat is me ook wat, dacht ze. Hij belt me op om hulp te vragen. Hij is veranderd.

Sven-Erik gaf geen antwoord, maar Anna-Maria hoorde zijn ingehouden zucht van opluchting voor hij het gesprek beëindigde.

Ze draaide zich om naar Robert en liet haar blik op zijn slapende gezicht rusten. Zijn wang lag op de rug van zijn hand en zijn vossenbesrode mond stond een beetje open. De grijze haartjes die hij in zijn sprietige snor en bij zijn slapen begon te krijgen maakten hem onweerstaanbaar sexy. Zelf stond hij alleen maar verontrust voor de spiegel in de badkamer terwijl hij de groeiende inhammen bij zijn haargrens bestudeerde.

‘De woestijn breidt zich uit,’ klaagde hij vaak.

Ze kuste hem op zijn mond. Haar buik zat in de weg, maar ze wist hem te bereiken. Twee keer.

‘Ik hou van je,’ verzekerde hij haar, nog steeds in slaap. Zijn hand kwam aarzelend van onder het dekbed te voorschijn om haar naar zich toe te trekken, maar toen was ze al overeind gaan zitten op de rand van het bed. Ze moest opeens waanzinnig nodig plassen. Die verdomde blaas ook de hele tijd. Ze was vannacht al twee keer naar de wc geweest.

Een kwartier later stapte Anna-Maria uit haar Ford Escort op de parkeerplaats bij de Kristalkerk. Het was nog steeds verrekte koud. De lucht beet venijnig in haar wangen. Als ze door haar mond ademde, deed het pijn in haar keel en longen. Ademde ze daarentegen door haar neus, dan vrozen de haartjes in haar neusgaten aan elkaar vast. Ze verschikte haar sjaal zodat hij haar mond bedekte en keek op haar horloge. Hooguit een halfuur, daarna zou de auto niet meer starten. Het was een grote parkeerplaats met plek voor minstens vierhonderd auto’s. Haar fletsrode auto zag er klein en nietig uit vergeleken bij Sven-Erik Stålnackes Volvo 740. Naast Sven-Eriks Volvo stond een surveillancewagen geparkeerd. Verder stonden er slechts een stuk of tien volledig besneeuwde auto’s op de parkeerplaats. De technici moesten al weg zijn. Ze begon het smalle weggetje naar de kerk op de Sandstensberg op te lopen. De rijp lag als glazuur op de berken en boven op de heuvel torende de imposante Kristalkerk; hij tekende zich scherp af tegen de donkere nachtelijke hemel, omgord door sterren en planeten. Het gebouw lag erbij als een immense, lichtgevende ijsklomp en schitterde om het hardst met het noorderlicht.

Godvergeten protserig gebouw, dacht ze terwijl ze de heuvel op ploeterde. Die stinkend rijke gemeente zou wat van al die poen aan een goed doel moeten schenken. Maar het is ongetwijfeld veel leuker om gospels te zingen in zo’n fantastische kerk dan putten te slaan in Afrika.

In de verte zag ze haar collega Sven-Erik Stålnacke, politieagent Tommy Rantakyro en politie-inspecteur Fred Olsson voor de kerkdeur staan. Sven-Erik, als altijd blootshoofds, stond volkomen stil, licht achterover geleund, zijn handen diep in de verwarmende zakken van zijn donsjack. De twee jongere mannen naast hem bewogen zich opgewonden als vrolijke jonge honden. Ze kon hen niet verstaan, maar ze zag Rantakyro’s en Olssons enthousiaste gepraat als witte ballonnen uit hun mond komen. De jonge honden begroetten haar als eerste met vrolijk geblaf toen ze haar in het oog kregen.

‘Hoi,’ kefte Tommy Rantakyro. ‘Hoe gaat ’ie?’

‘Hier gaat ’ie goed,’ riep ze goedmoedig terug.

‘Het is onderhand zover dat we eerst je buik kunnen begroeten en dat jij een kwartier later volgt,’ zei Fred Olsson.

Anna-Maria lachte.

Haar blik kruiste Sven-Eriks ernstige blik. In de grote walrusnor hadden zich ijspegels gevormd.

‘Fijn dat je er bent,’ zei hij. ‘Ik hoop dat je hebt ontbeten, want dit is niet bepaald eetlust opwekkend. Zullen we naar binnen gaan?’

‘Zullen we op jullie wachten?’

Fred Olsson stampte in de sneeuw. Zijn blik ging van Sven-Erik naar Anna-Maria. Sven-Erik was de vervanger van Anna-Maria en dus was hij nu formeel gezien zijn chef. Maar als Anna-Maria hier was, dan was het moeilijk uit te maken wie de beslissingen nam.

Anna-Maria hield haar mond en vestigde haar blik op Sven-Erik. Ze kwam hem alleen maar even gezelschap houden.

‘Het zou prettig zijn als jullie konden blijven,’ zei Sven-Erik, ‘dan kunnen er niet plotseling onbevoegden binnenkomen voordat het lichaam is weggehaald. Maar kom vooral binnen staan als het te koud is.’

‘Ach nee joh, we blijven gewoon buiten staan, ik vroeg het me alleen af,’ verzekerde Fred Olsson hem.

‘Tuurlijk,’ grijnsde Tommy Rantakyrö met blauwe lippen. ‘Je bent een kerel of niet. Kerels hebben het niet koud.’

Sven-Erik ging vlak achter Anna-Maria naar binnen en trok de zware kerkdeur achter hen dicht. Ze wandelden door de vestiaire, die sluismerde in het halfduister. Lange rijen lege knaapjes ratelden als een klankloos klokkenspel toen de koude lucht van buiten op de warme lucht in de kerk botste. Twee klapdeuren leidden naar de kerkzaal. Sven-Erik begon onbewust zachter te praten toen ze binnenkwamen.

‘Viktor Strandgårds zus heeft de centrale tegen drieën gebeld. Ze had hem dood aangetroffen en belde vanaf de telefoon in het kantoortje van de kerk.’

‘Waar is ze? Op het bureau?’

‘Nee. We hebben geen idee. Ik heb tegen de centrale gezegd dat ze er iemand op uit moesten sturen om haar te vinden. Er was niemand in de kerk toen Tommy en Fredde binnenkwamen.’

‘Wat zeiden de technici?’

‘Alleen kijken, niets aanraken.’

Het lichaam lag midden in het pad dat naar het altaar leidde. Anna-Maria bleef op enige afstand staan.

‘Godverdomme zeg,’ liet ze zich ontvallen.

‘Ik zei het toch,’ zei Sven-Erik, die vlak achter haar stond.

Anna-Maria pakte een dictafoon uit de binnenzak van haar dons-jack. Ze aarzelde even. Ze had de gewoonte dingen in te spreken in plaats van aantekeningen te maken. Maar ja, eigenlijk was dit haar zaak niet. Misschien moest ze haar mond houden en Sven-Erik alleen wat bijstaan.

Maak de boel nou niet zo ingewikkeld, wees ze zichzelf terecht en ze drukte de knop van het apparaat in zonder naar haar collega te kijken.

‘Het is vijf uur vijfendertig,’ zei ze in de microfoon. ‘Het is zestien januari, nee, de zeventiende natuurlijk. Ik sta in de Kristalkerk en kijk naar iemand die, voorzover we momenteel weten, Viktor Strandgård heet, ook wel bekend als de Paradijsjongen. De dode ligt midden in het middenpad. Hij lijkt behoorlijk lek gestoken te zijn, want hij stinkt ontzettend en de vloerbedekking onder het lichaam is kletsnat. Die natigheid is waarschijnlijk bloed, maar het is een beetje lastig te bepalen, want de vloerbedekking is zelf al rood. Zijn kleren zijn ook bloederig en je kunt niet veel zien van de wonden in zijn buik, behalve dan dat het lijkt alsof er wat darmen naar buiten komen, maar daar mag de arts later meer over vertellen. Hij draagt een spijkerbroek en een trui. De schoenen zijn droog aan de onderkant en het vloerkleed is niet nat onder de schoenen. De ogen zijn uitgestoken...’

Anna-Maria zweeg en zette de dictafoon uit. Ze liep om het lichaam heen en boog zich over het gezicht. Ze had bijna gezegd dat het een mooi lijk was, maar er waren grenzen aan wat ze in gezelschap van Sven-Erik hardop kon denken. Het gezicht van de dode deed haar denken aan koning Oedipus. Ze had de voorstelling op video gezien toen ze op de middelbare school zat. Toen was ze niet bijzonder geraakt door de scène waarin hij zijn ogen uitstak, maar nu kwam het beeld met opvallende kracht terug. Ze moest weer plassen. En ze mocht de auto niet vergeten. Ze kon er maar beter vaart achter zetten. Ze zette de dictafoon weer aan.

‘Zijn ogen zijn uitgestoken en het lange haar zit onder het bloed. Hij moet een wond aan zijn achterhoofd hebben. Er zit een steekwond aan de rechterkant van zijn nek, maar geen bloed en zijn handen ontbreken...’

Anna-Maria draaide zich vragend om naar Sven-Erik, die tussen de rijen stoelen wees. Ze ging moeizaam op haar hurken zitten en liet haar blik over de vloer tussen de stoelen gaan.

‘Oké, één hand ligt drie meter verderop tussen de stoelen. Maar waar is de andere?’

Sven-Erik haalde zijn schouders op.

‘Er zijn geen stoelen omgevallen,’ ging ze verder. ‘Geen sporen van een gevecht, wat denk jij ervan, Sven-Erik?’

‘Nee,’ antwoordde Sven-Erik, die niet graag praatte als de dictafoon aanstond.

‘Wie heeft de foto’s gemaakt?’ vroeg ze.

‘Simon Larsson.’

Mooi, dacht ze. Dan zouden ze goede foto’s krijgen.

‘Verder is alles in de kerk in orde,’ vervolgde ze. ‘Het is de eerste keer dat ik hier ben. Honderden bevroren lampen waar de muren niet van gewapend glas zijn. Hoe hoog zou het plafond zijn? Minstens tien meter. Enorme dakramen. De blauwe stoelen staan in kaarsrechte rijen. Hoeveel mensen zouden hierin passen? Tweeduizend?’

‘Plus de tribune,’ voegde Sven-Erik eraan toe.

Hij wandelde rond in de zaal en liet zijn blik als een stofzuiger over de vloeren en de wanden gaan.

Anna-Maria draaide zich om en bekeek de tribune, die achter haar verrees. De orgelpijpen strekten zich uit in de hoogte en kwamen hun spiegelbeeld tegen in de dakramen. Het was een imposant gezicht.

‘Veel meer valt er niet te zeggen,’ zei Anna-Maria met tussenpozen tussen de woorden, alsof een gedachte zich vanuit haar onderbewustzijn een weg naar boven baande en door een pauze tussen de lettergrepen van haar woorden naar binnen wilde glippen. ‘Er is iets... iets wat ervoor zorgt dat ik me gefrustreerd voel als ik hiernaar kijk. Iets anders dan dat dit het ergst toegetakelde lijk is dat ik ooit heb gezien...’

‘Luister eens! Meneer de officier van justitie komt de heuvel op.’

Het was Tommy Rantakyro die zijn hoofd om de deur stak.

‘Welke idioot heeft hem gebeld?’ vroeg Sven-Erik gekweld, maar Tommy was al weer verdwenen.

Anna-Maria keek naar hem. Vier jaar geleden, toen zij afdelingshoofd was geworden, had Sven-Erik het eerste halfjaar amper met haar gesproken. Hij was diep gekrenkt omdat zij de betrekking had gekregen waar hij naar had gesolliciteerd. En nu hij zijn draai had gevonden als haar rechterhand, wilde hij de stap omhoog niet maken. Ze nam zich voor hem op een later ogenblik op te peppen. Maar nu moest hij zichzelf zien te redden. Op hetzelfde moment dat officier van justitie Carl von Post de kerk binnen kwam gestormd, wierp ze Sven-Erik een beмоedigende blik toe.

‘Wat heeft dit verdomme te betekenen?’ schreeuwde Von Post.

Hij rukte de bontmus van zijn hoofd en zijn hand ging uit gewoonte omhoog naar zijn krullende leeuwenmanen. Hij stampte met zijn voe-

ten. De korte wandeling vanaf de parkeerplaats was lang genoeg om de voeten in de fraaie schoenen van Church's in ijsklompen te doen veranderen. Hij stapte op Anna-Maria en Sven-Erik af, maar deinsde terug toen hij het lichaam op de vloer in het oog kreeg.

'O Jezus,' riep hij terwijl hij verontrust naar zijn schoenen keek om te controleren of hij ze niet per ongeluk had besmeurd.

'Waarom heeft niemand mij gebeld?' ging hij verder tegen Sven-Erik. 'Vanaf dit moment neem ik de taak van vooronderzoeksleider over en je kunt erop rekenen dat je een ernstig gesprek zult moeten voeren met de commissaris over het feit dat je mij erbuiten hebt gehouden.'

'Niemand heeft je erbuiten gehouden, we wisten niet wat er gebeurd was, eigenlijk weten we nog steeds niets,' probeerde Sven-Erik.

'Gelull!' snauwde de aanklager. 'En wat doe jij hier?'

Dat laatste richtte hij tot Anna-Maria, die er stil bij stond met haar ogen strak op Viktor Strandgårds verminkte armen gericht.

'Ik heb haar gebeld,' legde Sven-Erik uit.

'O, zit dat zo,' zei Von Post met opeengeklemd kaken. 'Je hebt haar gebeld, maar mij niet.'

Sven-Erik zweeg en Carl von Post keek naar Anna-Maria, die haar ogen opsloeg en hem rustig aankeek.

Carl von Post klemde zijn tanden zo hard op elkaar dat het pijn deed in zijn kaken. Hij had het altijd moeilijk met dit dwergvrouwtje. Haar mannelijke collega's van de afdeling recherche leken aan haar godvergeten leiband te lopen en hij kon maar niet begrijpen waarom. En ze zag er niet uit. Niet meer dan één meter vijftig, met een lang paardengezicht dat zo'n beetje de helft van haar lichaam besloeg. Op dit moment was ze rijp voor het circus met die enorme buik van haar. Ze zag eruit als een groteske kubus, net zo breed als ze lang was. Het onvermijdelijke resultaat van generaties lang inteelt in de geïsoleerde dorpjes in Lapland.

Hij wapperde met zijn handen in de lucht alsof hij zijn harde woorden wilde wegwuiven om met een schone lei te beginnen.

'Hoe gaat het, Anna-Maria?' vroeg hij terwijl hij een warme, attente glimlach te voorschijn toverde.

'Goed,' antwoordde ze uitdrukingsloos. 'En met jou?'

'Ik reken erop dat de media ons over een uur of wat op de nek zitten. Er wordt vast enorm stampeij gemaakt, dus vertel wat jullie tot nu toe te weten zijn gekomen, zowel over de moord als over de dode. Ik weet in principe alleen maar dat hij een religieuze bekendheid was.'

Carl von Post ging op een van de blauwe stoelen zitten en trok zijn handschoenen uit.

‘Sven-Erik mag het vertellen,’ antwoordde Anna-Maria kort, maar niet onvriendelijk. ‘Ik zal alleen maar achter mijn bureau zitten tot het zover is. Ben meegegaan met Sven-Erik omdat hij dat vroeg en omdat twee paar ogen meer zien dan... nou ja, je weet wel. En nu moet ik pissen, met jullie permissie.’

Ze registreerde tevreden de geforceerde glimlach op Von Posts gezicht toen ze wegliep naar de wc. Denk je eens in hoe vreselijk dat woord moest klinken in zijn oren. Ze wilde wedden dat zijn vrouw haar straal op het porselein richtte als ze plaste, zodat het gespetter de oortjes van die arme aanklager niet zou bereiken. Rotvent.

‘Tja,’ zei Sven-Erik toen Anna-Maria was verdwenen. ‘Je kunt het zelf zien, veel meer dan dit weten we niet. Iemand heeft hem vermoord. En flink, als je dat zo kunt zeggen. De dode is Viktor Strandgård, ofwel de Paradijsjongen, zoals hij werd genoemd. Hij is de grote trekpleister van de enorme gemeente van de Bron der Kracht. Negen jaar geleden was hij betrokken bij een akelig auto-ongeluk. Hij overleed in het ziekenhuis. Zijn hart stond stil, maar ze kregen weer leven in hem en toen wist hij te vertellen wat er was gebeurd tijdens de operatie en de reanimatie, dat de dokter zijn bril had laten vallen en meer van dat soort dingen. Hij vertelde ook dat hij in de hemel was geweest. Hij was zowel Jezus als engelen tegengekomen. Tja, en toen bekeerde een van de verpleegkundigen die bij de operatie was betrokken zich, net als de vrouw die hem had aangereden, en plotseling was heel Kiruna één grote Maranathabijeenkomst. De drie grootste niet tot de staat behorende kerkelijke genootschappen werden samengevoegd tot een nieuwe kerk, de Bron der Kracht. De gemeente groeide en in de afgelopen jaren hebben ze deze kerk gebouwd, zijn ze een eigen school begonnen, een eigen kinderopvang en ze organiseren grootschalige opwekkingsdiensten. Er stroomt waanzinnig veel geld binnen en er komen mensen van over de hele wereld. Viktor Strandgård heeft, of beter gezegd had, een volledige baan bij de kerk en hij heeft een bestseller geschreven...’

‘Een retourtje hemel, Heaven and back.’

‘Precies. Hij is hun gouden kalf, er zijn artikelen over hem verschenen in sensatiebladen als *Expressen* en *Aftonbladet*, dus er zal nu ook wel heel wat geschreven worden. Plus voortdurend televisietoezicht.’

‘Inderdaad,’ zei Von Post terwijl hij overeind kwam met een ongeduldige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ik wil niet dat iemand lekt naar de pers. Ik onderhoud de contacten met de media en ik wil dat je me regelmatig verslag uitbrengt over wat er aan het licht komt tijdens verhoren en dergelijke, snap je? Alles moet aan mij worden gerapporteerd. Als er

zich journalisten melden, kun je zeggen dat ik om twaalf uur vanmiddag een persconferentie zal geven op de trappen van de kerk. Wat is het volgende punt van je planning?’

‘We moeten zijn zus te pakken zien te krijgen, zij heeft hem gevonden. Daarna zullen we moeten praten met de drie pastores van de gemeente. De patholoog-anatoom komt per auto vanuit Luleå, hij kan er elk moment zijn.’

‘Goed. Ik wil om halftwaalf een rapport over de doodsoorzaak en het verloop van de moord, dus zorg dat je dan in de buurt van de telefoon bent. Dat is alles. Als jullie hier klaar zijn, kijk ik zelf nog wat rond.’